

Archiv obce Damnov

1834 – 1838

Inventář

Číslo EL NAD: 955
Evidenční číslo pomůcky: 172

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	9
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatur.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorčí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorčí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období s

ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Prámem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Ves Damnov, ležící přibližně 9,5 kilometru jihovýchodně od Plané, je v historických pramenech poprvé zmiňovaná v roce 1239, kdy papež Řehoř IX. potvrdil klášteru v Kladrubech četné majetky v několika vsích, mezi nimi též v Damnově. K dalším pojmenováním vsi patří české názvy Damniow, Damnow a Damnowo, německé Dam nau, Danna, Tonna a lidové Dona, latinské Damnow, Damnowo a Dampnow. Název vsi samotné vychází z osobní jména Damen, Damna či Damián, přeneseným významem ze slovního spojení Damnuv dvůr.

Majetkoprávní vývoj ve vsi Damnově byl poněkud odlišný od ostatních vsí v bezprostředním okolí. Téměř po celou dobu trvání patrimoniální správy náležela ves několika majitelům současně, resp. tito v ní měli svůj majetek a poddané. Kromě již uvedeného kladrubského kláštera patřila střídavě ves částí k panství Krasíkov (zvanému též Švamberg, později Trpisty – Třebel) a částí k panství Planá.

K uvedené majetkové rozdrobenosti jistě přispěla především ekonomická situace kladrubského kláštera, který mnoho ze svých poddanských vsí často zastavoval a složitě pak získával zpět, případně se mu v nich podařilo udržet si pouze částečný vliv. Svoji úlohu zde zajisté sehrál fakt, že ves Damnov ležela stranou od důležitých obchodních cest a zůstala tak často opomíjena.

V roce 1454 náležela část vsi dědičně k hradu v nedalekém Boru. Další část patřila od roku 1420 Janovi Hanovci ze Švamberka, jehož vdova Žofka z Vildenfelsu jej postoupila Vilémovi z Tupadl. Tentýž díl zapsal král Vladislav v roce 1476 Bohuslavovi ze Švamberka (tím se zřejmě vysvětluje pozdější přiřazení k panství Švamberk). V roce 1498 byla část vsi vyplacena ze zástavy kladrubským opatem. V průběhu 16. století náležela část Damnova ke Kočovu. Společně s tammím kostelem byl další díl vsi nadále spravován kladrubským klášteřem. Kočovská část přešla pod panství Planá. Poslední, třetí část se dostala (přes zmiňované Švamberky) pod správu panství Trpisty. V roce 1602 rozšiřoval Bedřich Šlik panství Planá a mezi zakoupenými vesnicemi lze objevit taktéž část vsi Damnov. Pro vysokou zadluženost Šlikových potomků muselo být panství Planá odprodáno a dostalo se tak do majetku rodu Sinzendorfů. V roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu vdově po Sinzendorfovi hraběnce Marii Maxmiliáně Terezi, rozené z Althanu panství Trpisty – Třebel a tím došlo ke scelení majetku, které se dotklo také vsi Damnov. Hraběnka Sinzendorfová v roce 1685 dosáhla jistého úspěchu, když se jí na panství Trpisty – Třebel podařilo vytvořit svěřenectví, jímž byl pověřen nejstarší syn Jan Weikhart, zbývající část dostal mladší ze synů Jan Jáchym Michael. Sinzendorfové vlastnili panství do roku 1822, kdy jejich rod vymřel. O majetek se rozpoutal spor mezi dvěma vzdálenými příbuznými. Z tohoto sporu vzešel roku 1823 vítězně Jan Václav, hrabě Nostitz Rieneck. V majetku Nostitzů dosáhla část vsi konce patrimoniální správy v roce 1850. Kladrubská část vsi zůstala v klášterním držení. Ve druhé polovině 18. století, přesněji 5. listopadu 1785, došlo ke zrušení kláštera v Kladrubech a jeho majetek převzal náboženský fond. V roce 1825 došlo k vyhlášení dražby budov a majetku bývalého kláštera v Kladrubech. Kupcem panství se stal Alfréd kníže Windischgrätz, generálmajor císařského vojska a majitel nedalekého panství Tachov, který získal ještě další, rozsáhlé dominium za zlomek jeho skutečné hodnoty.

V majetku rodu Windischgrätzů zůstal díl vsi Damnov do roku 1850, kdy ves získala svoji samostatnost. Po roce 1850 patřila ves do politického okresu Planá.

Katastrální území vsi tvořily vsi Damnov, Velká Ves (po svém obnovení v roce 1665 uváděná také jako Sinzendorf) a místní část Víška.

Do roku 1862 patřil Damnov pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 i okresy soudní. Obec Damnov se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Planá (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Planá, jehož součástí byla i obec Damnov. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Plané. Po připojení k německé „Třetí říši“ v roce 1939 okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Hlubší sonda do činnosti obecní samosprávy je takřka vyloučitelná. Torzo písemností nedovoluje bližší pohled na existenci samostatně působící samosprávy po roce 1850. Dochovalo se pouze několik listů materiálů vztahujících se ke sporu vsi Damnova s kladrubskou vrchností ve třicátých a čtyřicátých letech 19. století. Důležitou pomoc a vodítko tak nabízí ještě kroniky německé školy v Damnově (archivní soubor NOŠ Damnov EL NAD 228) a farního úřadu tamtéž (FÚ Damnov EL NAD 262), kde je možné vyhledat poměrně velké množství informací vztahujících se především k obecní historii, potažmo činnosti obecní samosprávy. Za pomoci obou uváděných kronik se tak podařilo alespoň zčásti konstruovat přehled obecních starostů. Zejména školní kronika představuje cenný zdroj informací vztahující se k dění v obci, nejen v souvislostech se školní problematikou.

Následuje přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Josef Ziegler	1879	?
Martin Sieber	1887	?
Anton Kurzek	1895	1902
Michl Ziegler	1902	1909
Josef Müller	1909	?
Wenzel Michl	1920	?
Franz Ziegler	?	1926
Josef Rösch	1938	1945

K uvedenému výčtu starostů a činnosti obecní samosprávy lze doplnit, že Josef Rösch byl jako obecní starosta zatčen americkými vojáky bezprostředně po obsazení obce v dubnu roku 1945. Společně s ním bylo zatčeno celé vedení obecní samosprávy a všichni němečtí funkcionáři v německých organizacích hlásících se k nacismu.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Archivní soubor AO Damnov představuje žalostné torzo původně jistě rozsáhlého materiálu. V zápise z 25. listopadu 1953 sepsaném po údajné odborné archivní prohlídce spisovny MNV Damnov (pod dohledem pověřeného pracovníka ONV Tachov) se lze dočíst, že písemnosti vytvořené obecní samosprávou se nezachovaly. Přitom v tomtéž zápise je výslovně uvedeno, že byly prohlédnuty všechny jednotlivé spisy z let 1932 – 1945. Vzápětí si záznamy v zápise odporují konstatováním, že k prohlídce došlo jen tehdy, pokud se tento materiál zachoval. Celý tento zvláště pojatý záznam posléze korunuje věta (doslovně převzatá): „Z těchto spisů (rozuměj obecní samospráva 1932 – 1945) nebyly vybrány pro archiv žádné písemnosti a doklady, jelikož se nezachovaly.“ Z předešlého je jasné patrné, jakým způsobem archivní dohlídka v podstatě proběhla. Co se tedy ve skutečnosti s „neexistujícím“ materiálem z let 1932 – 1945 událo, by mohlo objasnit kratičké oznámení, vložené do zápisu, kde se uvádí, že spisy určené do stoupy váží 180 kg.

Je nanejvýš udivující, že tehdejší tajemník věděl, na koho se musí obrátit v případě likvidace nepotřebných písemností (plnomocník sběrných surovin), ale nenapadlo jej ověřit si, koho kontaktovat v případě, že si nedokáže poradit s určením druhu skartovaného materiálu. Samozřejmě, že v zápise nechybí odkaz na „skartaci“ z let 1945 – 1952, ale jen stěží lze uvěřit tomu, že by se mladá agenda MSK a MNV Damnov stihla za tak krátkou dobu zaplnit jen nepotřebným materiálem o hmotnosti atakující hranici dvou metrických centů. Pochopitelně, že ke skartovaným písemnostem nebyl pořízen jejich soupis. Nelze se tedy divit tomu, že když se v roce 1955 okresní archivář písemně dotazoval po materiálech obecní samosprávy do roku 1945, obdržel od MNV Damnov negativní odpověď.

Poněkud odlišným vývojem prošly archiválie předané do okresního archivu v pozdějším období a z jiného zdroje. Předtím, než se materiály archivního souboru AO Damnov ocitly v péči okresního archivu, patřily do souboru písemností uloženého v Archivu hlavního města

Prahy pod názvem Verein für Geschichte der Deutschen in Böhmen. Posléze byly delimitovány do Státního oblastního archivu v Plzni, odkud byly postoupeny do Státního okresního archivu Tachov, delimitační protokol č.j. OA 212-02, č. př. 8/2002 ze dne 2. dubna 2002.

Jedná se o pouhé torzo písemností, týkající se sporu kladrubske vrchnosti s Damnovem. Pravděpodobně jde o podklady advokáta poddaných.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Damnov pochází z let 1834 – 1838. Jedná se o jeden kartón písemností o celkové metrži 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Uvažovat o hlubší využitelnosti archivního souboru AO Damnov je naprosto bezpředmětné. Zachovalo se skutečné torzo písemností, navíc související pouze s jednou záležitostí. Uváděný charakter materiálu tak nabízí možnost nahlédnout jen do sporu vrchnosti se vsí, respektive několika majiteli pozemků. Kromě tohoto druhu materiálu se v archivním souboru jiný materiál nevyskytuje.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v roce 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově 21. srpna 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan – Weseritz und Umgebung, Planá 1926

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl I. A – H, Praha 1954

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, Praha 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, svazek 3 Praha 1976

Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährling, Tirschenreuth 1984

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
c. a k.	císařský(á,é) a královský(á,é)
č. p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evid.	evidenční
FÚ	farní úřad
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zákoník zemský

Inventární seznam

Předchůdci obecní samosprávy do roku 1850**Spisový materiál**

1	Spor kladrubske vrchnosti s obcí Damnov o dominikální pozemky (podklady advokáta)	1834 – 1838	N 1
---	--	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Damnov
Značka archivního souboru:	AO Damnov
Časový rozsah:	1834 – 1838
Počet evidenčních jednotek:	1 (1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,12
Stav ke dni:	21. srpna 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl